

úvah závazna pro příslušníky smluvních organizací. Žalobce i žalovaný jsou jimi vázáni, neboť žalobce se dovolává kolektivní smlouvy pro uplatnění svého nároku a vznesl tuto rozepři již na okresní paritní komisi. Tím dal zřejmě na jevo, že se jim podrobil. Proto je bez významu jeho námitka, že on se žalovaným neuzavřel prováděcí smlouvy. Vždyť právě povaha kolektivní smlouvy s sebou nese, že za členy organizací jednají zástupcové. Žalovaný se rovněž dovolává této smlouvy na obranu proti žalobcovu nároku. Není přípustno, by žalobce uznával jenom její část — ustanovení o mzdě, — a neuznával druhé, — ustanovení o rozhodování sporů. Prvý soud tedy právem uznal, že pro řešení tohoto sporu je příslušna paritní komise, nikoliv soud. Která paritní komise, — zda místní pro řešení malých sporů, či okresní pro řešení větších sporů, — záviselo na vůli žalobcově. Ten již volbu provedl tím, že žalobu vznesl na okresní paritní komisi. Tato komise rozhodla o části jeho nároku, — na náhradu za nedodané mléko. Ze spisu není zřejmo, zda ten výrok nabyl moci práva, zda tedy je rozepře částečně rozhodnuta. Tato okolnost je však pro řešení tohoto sporu bezvýznamna, protože žalovaný vznesl obranu nepřipustnosti pořadu práva, ta byla shledána odůvodněnou a proto není potřebí zjišťovati, zda žalobcův nárok byl rozhodčím soudem právoplatně zamítnut. Z těchto důvodů bylo rekursu vyhověti.

Čís. 4116.

Rádně provedené fusí ve smyslu čl. 247 obch. zák. věřitelé akciové společnosti zabrániti nemohou.

Mimo případy v obchodním zákoně výslovně uvedené nelze při obchodech považovati mlčení za souhlas.

(Rozh. ze dne 3. září 1924, R I 656/24.)

Žalovaný pojistil se u společnosti S., jež přešla fusí na společnost A. Žalobě společnosti A o zaplacení pojistné premie **p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** vyhověl, **o d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a přikázal prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, věc znovu projednal. **D ů v o d y:** Prvý soud, maje za prokázáno, že společnost S., s kterou žalovaná firma uzavřela smlouvu pojišťovací, přešla fusí v novou společnost A., jest toho mylného náhledu právního, že žalovaná firma musí smlouvu pojišťovací s novou pojišťovnou dodržeti, nepřikládá žádného významu dopisu ze dne 11. července 1922, jímž žalovaná dle svého tvrzení oznámila straně žalující, že nesouhlasí s přenesením smlouvy na ni a že následkem toho pokládá pojištění za zrušené a neuznal na další důkaz, žalovanou nabídnutý, že žalobkyně proti obsahu dopisu toho ničeho nenamítala. Soud odvolací nesdílí však tohoto názoru. Jest sice pravda, že fusí ve smyslu čl. 247 obch. zák. převádí se celé jmění, tedy jak aktiva tak i pasiva z jedné společnosti na jinou a že jest fuse vlastně universální sukcesí. Avšak fusí dosavadní společnost, zde S., s níž žalovaná firma uzavřela pojišťovací smlouvu, ztrácí úplně právní jsoucnost, úplně zanikla a na místo ní nastupuje společ-

nost nová, zde společnost A.; jde tu tedy o změnu jedné ze smluvních stran. Změna ta není zajisté lhostejnou pro druhého smluvníka, zde žalovanou, neboť na místě pojišťovací společnosti, ku které žalovaná strana měla důvěru, nastoupila společnost jí úplně neznámá. Není tudíž žalovaná firma povinna dodržeti smlouvu se společností S. nadále s novou společností A. (obdoba § 1405 obč. zák.) a jest pak pro spor důležité, zjistiti tvrzení žalované, že dopisem ze dne 11. července 1922 skutečně žalující firmě oznámila, že nesouhlasí s přenesením pojišťovací smlouvy na ni a že pokládá pojištění za zrušené a že pak žalující strana na dopis ten vůbec neodpověděla.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Řádně provedené fusi ve smyslu čl. 247 obch. zák. věřitelé akciové společnosti zabrániti nemohou. To plyne jasně ze zákonných ustanovení tohoto předpisu: stanoví sice ochranná pravidla ve prospěch věřitelů, nějakého jich vlivu na platnost fuse však nedopouští. Nemůže proto přijíti v úvahu ustanovení §u 1405 obč. zák. (§ 1 obch. zák.). Fuse tedy žalovanou váže. Jiná jest však otázka, zda pojišťovací smlouva nebyla snad přece zrušena srovnalou vůlí stran a to mlčky ve smyslu §u 863 obč. zák., jak stěžovatel ve svém odvolání uplatňuje a proto doplnění řízení se domáhá. Leč v tom ohledu s jeho náhledem nelze souhlasiti. Jde o obchod a platí proto pro obě strany ustanovení obchodního zákona (čl. 271 čís. 3 a 27 obch. zák.). Obchodní zákon však nemá všeobecného pravidla, podobného §u 863 obč. zák., naopak má zvláštní výslovná ustanovení, v nichž mlčení považuje za souhlas. Jsou to ustanovení čl. 319 odstavec druhý, 323 odstavec první, 339 odstavec čtvrtý, 347 odstavec druhý až čtvrtý a 364 odstavec druhý obch. zák. Z toho však opakem plyne, že v jiných případech nelze při obchodech považovati mlčení za souhlas. Je tedy dopis žalovaným tvrzený ze dne 11. července 1922 bezvýznamným a doplnění řízení zbytečným.

Čís. 4117.

Soud povolující exekuci pro pohledávku, vymáhanou státem, není oprávněn zkoumati, zda pohledávka státu skutečně přísluší.

Potvrzení o vykonatelnosti exekučního titulu dle §u 1 čís. 13 ex. ř. nemusí se státi doložkou na listině vykazující titul exekuční, může se tak státi i v návrhu samém.

(Rozh. ze dne 3. září 1924, R I 693/24.)

Na základě výkazu o nedoplatcích dávky z majetku a poplatků povolil soud první stolice exekuci vnuceným vkladem zástav-